

U OVOM BROJU:**NADA ZA BUDUĆNOST***George Hawke***SVINJSKI STRAH***Jan Vareca***ŽIVOT U PUNINI***K. Donat***ISUSOVA RADOST***Stjepan Belež***ČETIRI ISTINE***E. C. Hadley***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina**Bako, Branko Milišašević, Vlatko**Dir, Jelena Janjić. Saradnici:**Janko Bako, Marika Eterović**Mansel. Tekstove priložili: Stjepan**Belež.***www.siont.net**

Kada čitamo i razmišljamo o Isusovom čudu "umirenja oluje" (Lk. 8:22-25), ne možemo ostati ravnodušni pred mnogobrojnim duhovnim istinama i principima koje prosto "iskaču" iz ovog odeljka.

Njegove učenike je zahvatila velika oluja na moru, tako da je čamac tonuo. Zsigurno, ovo za njih nije bila prva oluja u životu, ipak, ovi iskusni ribari su bili savladani od panike i očaja. Verujem da su oni na osnovu svojih prošlih iskustava, znanja i umeća mogli da savladaju oluju, da svoj čamac održe iznad vode. No, njih je obuzeo veliki strah i još veće beznađe, te su odustali od borbe sa olujom - "bacili su vesla". U celoj toj teškoj i strašnoj situaciji još im je i njihov Učitelj išao na živce, jer je On sve vreme mirno spavao, kao da se ništa ne događa. Probudili su Ga i viknuli mu u lice: "Zar ne mariš, mi ginemo!" Isus je ustao i naredio vetru i moru: "Ućuti!" Na ovu reč vetar je prestao a more se umirilo (Mk. 4:39). Zatim se okrenuo učenicima i rekao im: "Zašto paničite, zašto se plašite? Zar nemate vere?" Da još jasnije parafriziram ove Isusove reči: "Zar mislite da vam se može nešto loše dogoditi ako sam Ja sa vama, u vašem čamcu? Zar mislite da bi čamac potonuo?" Isus nije ukorio učenike što su se trudili da održe čamac i sačuvati svoje živote za vreme oluje, već zbog toga što su to radili sa pogrešnim unutrašnjim stavom. Verujem da su se učenici prvo pouzdavali u sebe i svoje sposobnosti, a kad to "nije upalilo", pali su u očaj a "dežurni krivac" za sve je postao Isus, jer nije pomagao ni malo - spavao je. On je postao taj na koga se moglo "istresti" - izderati i okriviti.

Dakle, Isusov odgovor na celu tu tešku situaciju nije bio u tome da se zna šta u njoj treba uraditi, iako je svakako i to važno, već postoji ono još važnije od toga, a to je: **Sa kakvim unutrašnjim stavom se mi sa našom nevoljom suočavamo i sa našim neuspesima?** Neko je to dobro primetio: "Mudar čovek se u oluji Bogu moli, ne za izbavljenje iz opasnosti već za izbavljenje od straha. Oluja unutar nas je ta koja nas ugrožava, a ne ona spolja." (Emerson)

Dragi naši čitaoci,

dobro je da znate i ovo... Ako Isus nije u vašem čamcu, a zahvatila vas je panika i strah, onda znajte da Ga možete pozvati, On je kadar da u vaš čamac uđe hodajući i po vodi (Mt. 14:24-25). Isusova prisutnost je jedina ta koja pravi razliku. Razliku u svakoj teškoj, strašnoj i naizgled bez izlaznoj situaciji.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

NADA ZA BUDUĆNOST

George Hawke

- Kako naš pogled na budućnost može uticati na sadašnjost?

Neki ljudi imaju optimistički pogled na budućnost; oni vide sve prednosti napretka u nauci i tehnologiji, veruju da se u budućnosti mogu desiti samo najbolje stvari čovečanstvu. Drugi su opet pesimisti - oni vide štetu koja se čini okolini, društveni i ekonomski kaos, te se boje da se može desiti samo ono najgore.

Loša vest je da u ovom svetu postoji tako mnogo zla i očaja, te su neki ljudi prestravljeni od pogleda na budućnost. No, postoji i dobra vest. Biblija jasno kaže da Bog, ako Ga sledimo, nudi pomoć i u budućnosti.

Hajde da razmotrimo neke činjenice o budućnosti, njihove posledice i učinke koji one mogu imati u našim životima.

Svi mi imamo budućnost

Kako mogu oni koji su suočeni sa smrtnom bolešću ili koji su imali tešku saobraćajnu nesreću koja ih je učinila doživotnim invalidima, uopšte imati budućnost? I još joj se radovati?

Poput kriminalca koji se nalazi pred izvršenjem smrtne kazne, bez budućnosti, i oni sami sebe tako nalaze ili gledaju, da njihova situacija bezizlazna. Međutim, nije li sam Isus rekao kriminalcu koji je bio pred smaknućem: "Danas ćeš biti sa mnom u raju" (Lk. 23:43). Ovo bi trebalo da nam sve pojasni - bez obzira u kakvim okolnostima mi bili - svi oni koji imaju poverenje u Boga imaće dobru budućnost.

Biblija nam kaže da postoji budućnost i izvan ovih naših ovozemaljskih okvira. Smrt svakako ne znači i kraj našem postojanju, već je samo prelazak između ovog života i našeg budućeg odredišta. Tako, u tom smislu, svi mi imamo nekakvu zagaranovanu budućnost.

Ovo je Isus ilustrovao primerom o bogatašu i Lazaru. Isus nas uči da su njihovi životi bili nastavljeni i nakon smrti, sa svešću, mogućnošću komuniciranja i pamćenja (Lk. 16:19-31). No, oni su završili na dva različita mesta u adu (prebivalištu mrtvih duša), jedan u

muci a drugi u blaženstvu. Bogataš je želeo upozoriti svoju braću kako i oni ne bi završili na tom mestu mučenja. Međutim, ta mu je želja ostala neispunjena, jasno pokazujući da odluke koje se donesu na Zemlji (u telu) mogu imati večne posledice posle smrti (na dušu).

Takođe, jednog dana, Bog će svakog umrlog čoveka podići iz mrtvih (Dela 24:15). U stvari postoje dva uskrsnuća, prvo za Božji narod, a drugo za osudu onih koji su odbili Boga i Mesiju (Otk. 20:5-6).

Pavle se toliko radovao toj budućnosti vaskrsenja da je umiranje smatrao mnogo boljim od življenja, jer je to značilo da će biti sa Hristom (Fil. 1:21-23). Na drugom mestu je opet napisao, da ako imamo nadu u Hrista samo u ovom životu, da smo onda najjadniji ljudi na ovome svetu (1. Kor. 15:19). Zato, jer svojim takvim ponašanjem dokazujemo da ne verujemo, da ne postoji uskrsnuće od mrtvih, tj. nada posle smrti (1. Sol. 4:13).

Trajna nada dolazi od Boga

Biblija je napisana da "imamo nadu" (Rim. 15:4). U Starom zavetu je Bog obećao svojim sledbenicima: "Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posledak kakav čekate." (Jer. 29:11). I opet On kaže: "I imaš nadu za posledak." (Jer. 31:17). Dakle, da su Izraelci sledili Boga, a ne lažne proroke i idole, snašla bi ih budućnost ispunjena nadom i blagostanjem, a ne progнанstvom i ropstvom.

U Novom zavetu, Bog je opisan kao "Bog nade", jer je On izvor svake nade, a za one koji su odvojeni od Njega se kaže da oni žive kao "nadu nemajući" (Rim. 15:13, Ef. 2:12 IŠ). Nada vernika je u Boga, jer On im je dao nadu za život, te nasleđe koje ih očekuje u budućem životu (1. Pet. 1:3-5; 1. Pet. 1:21).

"Nada" iz Svetog pisma je tvrdo i uzbudljivo očekivanje budućih događaja, a ne samo neka mogućnost ili želja. To je zato što Bog ima savršeni podsetnik za održavanje obećanja i u stanju je da učini više od onoga šta se nadamo: "Što oko ne vide, i uho ne ču, i u ljudsko srce ne dođe, što ugotovi Bog onima koji ga ljube" (1. Kor. 2:9 EČ).

Novo Nebo i nova Zemlja

Večno nasleđe za hrišćane je da će "svagda s Gospodom biti", i svi će biti preobraženi da budu poput Hrista (1. Sol. 4:17, Fil. 3:20-21). Njihov glavni cilj u večnosti će biti da slave, proslavljaju i obožavaju Isusa Hrista i Boga. Početak toga biće slavlje poput velike svadbene gozbe (Otk. 19:6-9), gde će dobiti nagrade za svoju vernost, videće proslavljenog Boga, te će zajedno sa Njime vladati (Otk. 22:12, 1. Jn. 3:2-3, Otk. 20:6). Bog želi poništiti učinke greha kao što su trulež, tuga, zlo i smrt. On želi da obnovi sve što je stvorio. Zbog toga će i na kraju vremena reći: "Evo sve novo tvorim..." (Otk. 21:5).

Jedan od meni najdražih stihova je: "Ali čekamo po obećanju Njegovu novo nebo i novu zemlju, gde pravda živi." (2. Pet. 3:13). Novo nebo je opisano kao mesto gde "smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe." (Otk. 21:4). Kakva sjajna očekivanja, kako je divno biti deo te budućnosti!

Važno je shvatiti da ovaj aspekt budućnosti vernika ne zavisi od njihovih dela ili njihovog uspeha u životu. To je dar koji treba prihvatiti od Boga (Ef. 2:8-9) a jedini uslov je živeti život posvećenja (Ef. 5:5; 1. Pet. 1:15-16; Jev. 12:14).

Plod nade

Naš pogled na budućnost utiče na naš dnevni život imajući delovanje na naše stavove, osećanja i ponašanje. Nada je stav od vitalnog značaja za hrišćane i usko je povezan sa verom i ljubavlju koje bi trebale biti ohrabrenjem na našem životnom putu (1. Kor. 13:7; 1. Kor. 13:13). **Plod nade uključuje sigurnost, snagu, postojanost, svetost, te večnu perspektivu i radost.**

Sigurnost: Nada koju nam Bog nudi opisana je kao "tvrd i pouzdan lenger duše" (Jev. 6:18-19). Takođe, ona je nalik na šlem i vernici su "trezni i obučeni u oklop vere i ljubavi, za spasenje, pripremljeno da se javi u poslednje vreme." (1. Sol. 5:8, 1. Pet. 1:5).

Snaga: Stari zavet je obećao: "Ali koji se nadaju Gospodu, dobijaju novu snagu, podižu se na krilima kao orlovi, trče i ne sustaju, hode i ne more se." (Isa. 40:31).

U Novom zavetu, Pavle je napisao: "I bistine oči srca vašeg da biste mogli videti šta je nada Njegovog zvanja, i koje je bogatstvo slave nasledstva Njegovog u svetima. I kakva je izobilna veličina sile Njegove na nama koji verujemo po činjenju prevelike sile Njegove." (Ef. 1:18-19). Tako je Božja veličanstvena i snažna sila dostupna vernicima.

Oni čija je nada bila u Gospodu ostali su snažni u veri. Na primer, kada su svi napustili Pavla, on je rekao: "Gospod bi sa mnom i dade mi pomoć da se kroza me svrši propovedanje, i da čuju svi neznabošci; i izbavih se od usta lavovih. I Gospod će me izbaviti od svakog zlog dela, i sačuvaće me za carstvo svoje nebesko; kome slava va vek veka." (2. Tim. 4:16-18).

Istrajnost: Pavle je hvalio Solunjane zbog njihovog "truda ljubavi, i trpljenja nade Gospoda našeg Isusa Hrista, pred Bogom i Ocem našim." (1. Sol. 1:3). A nakon šta je razmatrao uskrsnuće tela, napisao je: "Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u delu Gospodnjem znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom." (1. Kor. 15:58)

Znajući neke od Božjih planova nam pomaže da imamo razlog i motivaciju da izdržimo i "da se držimo tvrdo priznanja nade, jer je trpljenje od potrebe da volju Božiju savršivši primimo obećanje." (Jev. 10:23; Jev. 10:36).

Svetost: Nakon pisanja o nadi u večni život Petar je pozvao vernike da žive svete živote: "Kao poslušna deca, ne vladajući se po prvim željama u svom neznanju, nego po Svecu koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu življenju." (1. Pet. 1:14-15). Ovo znači da se moramo očistiti od svega što onečišćava naše telo i duh, te stalno moramo raditi ka postizanju potpune čistoće iz poštovanja prema Bogu (2. Kor. 7:1)

Nada da budemo poput Isusa kada se pojavi potiče nas da se nastojimo održati svetima, kao što je Isus svet (1. Jn. 3:2-3). U svetlu našeg nebeskog doma "staramo se, da budemo Njemu ugodni." (2. Kor. 5:9).

Večna perspektiva: S obzirom da je nebo vernicima dom, njima je na Zemlji da žive kao stranci (1. Pet. 1:17). Moli ih se da se "kao došljaci i gosti, čuvaju od telesnih želja" te da žive životima koji će potaći i druge da slave Boga (1. Pet. 2:11-12).

Slično tome, ljudi Staroga zaveta su živeli kao stranci na Zemlji dok su s nestrpljenjem iščekivali nebesko mesto koje im je Bog obećao da će pripremiti (Jev. 11:9-10; Jev. 11:13-16).

Dakle, našu nadu treba da stavimo u Boga, a ne u idole lažne nade, kao što je materijalizam (1. Tim. 6:17-18; Mt. 6:19-21), jer mi "ne gledamo na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi." (2. Kor. 4:18). Ovo znači fokusiranje na večne stvari, radije nego na stvari koje su privremene i prolazne.

Radost: Uzimanje u obzir trajne nade vernika ima za posledicu njihovu veliku radost čak i onda kada prolaze kroz kušnje. Za hrišćane se kaže da su ispunjeni "radošću neiskazanom i proslavljenom", jer mogu videti krajnji rezultat svoje vere, a to je potpuno spasenje (1. Pet. 1:6-9).

Tvoja budućnost

Postoji li nada za tvoju budućnost - za tebe?

Biblija kaže da ako si bez Boga, onda si i bez nade za budućnost. U tom slučaju, ovozemaljski život je tvoja jedina nada, što može biti vrlo razočaravajuće. Zašto ne učiniti večno nebo tvojim stalnim domom? Onda ćeš biti sa Hristom kada se vrati, te ćeš sa Njime deliti sve u nadolazećem novom svetu.

Ako sebe smatraš vernikom, možda je dobro da se preispitaš pitanjem: Dozvoljavam li plodu nade da raste u mom životu dok iščekujem ono šta je Bog pripremio za mene? To bi trebalo da se očituje kao sigurnost, snaga, vera, izdržljivost, svetost, večna perspektiva i više od svega radost. Naravno, drugo je pitanje: Jesam li uvek spreman da svoju nadu objasnim drugima (1. Pet. 3:15)? Ako je imaš i poznaješ, trebao bi biti. ◀

Izvor: *Grace & Truth Magazine*, januar 1999.

SVINJSKI STRAH

Jan Vareca

Dugo najavljivana velika epidemija novog gripa je zakucala i na vrata naše male zemlje. Škole sprovode posebne mere predostrožnosti (često na radost đaka), javni skupovi se otkazuju, a apoteke posle pekara su postale verovatno najposećenija prodajna mesta. Mediji neprestano verglaju o tome, dok narod sluša, brine se i nada se da "neće grom u koprive".

No, ima i onih koji se pitaju: "Da li je to stvarno toliko strašno ili samo hir? Da li je u pitanju stvarna pošast ili samo nekakvo širenje paranoje?" Na ova pitanja postoje razni (kontradiktorni) odgovori koji se mogu pročitati na Internet stranicama, i ne bi o tome. Međutim, jedno je sigurno, sve druge i loše vesti su zaboravljene na više meseci, o njima se više ne priča, već "svinjski grip" je postao jedini i pravi hit, jedini i najveći problem sveta.

Verujem da ima hrišćana kojima sve ovo u neku ruku ide na ruku, mislim npr. na one koji ne jedu svinjetinu, jer sada u svojim "vegetarijanskim propovedima" svinje mogu biti okrivljene za još ponešto, te da se oni učvrste u svojim "bezmesnim verskim stavovima". Verujem da ima i onih koji u ovome vide jasne dokaze "kraj sveta" - apokalipsu. Onih koji će imati nov izgovor da opravdaju sami sebe da ne uzmu pričest, jer je "opasno" piti iz zajedničke čaše, i onih koji će odlazak u crkvu, tj. među braću i sestre, "opravdano" početi smatrati veoma rizičnom duhovnom aktivnošću po vlastitu dušu.

No, ostavimo se neozbiljnih razmišljanja o nekim stvarnim i ozbiljnim situacijama u ponekim crkvama.

Svinja je na lošem glasu

Kada se u Svetom pismu spominju svinje to je onda skoro uvek u nekom negativnom kontekstu. Na primer, Izraelcima je bilo zabranjeno da jedu svinjetinu, jer je ona "nečista" životinja (3. Moj. 11:7; 5. Moj. 14:8). Dakle, svaki pobožni Izraelac bi izbegavao svaki kontakt sa ovom životinjom, oni je ne bi ni uzgajali, ni jeli. "Svinjskim biznisom" su se uglavnom bavili pagani, tako da pored svojih idolopokloničkih praksi ovo je još bilo ko "šlag na tortu" u očima pobožnih Jevreja.

U jevanđelju čitamo kako je Isus putovao preko Galilejskog mora u područje Gerase (Lk. 8:26-39). Iako sa tačnošću ne znamo o kom se geografskom području radi, znamo da u tu oblast se ne bi uputio ni jedan Izraelac, već bi je zaobilazio u širokom luku. Ovu oblast su smatrali "nečistom", jer su ovde prebivali pagani, bilo je tu mnogo neobeleženih grobova, a zbog svinja koje je lokalno stanovništvo uzgajalo i koje su posvuda trčkarale. Može se reći, to je bila prava noćna mora za pobožne Jevreje.

Međutim, uprkos, svim ovim "tabuima" Isus je opet išao tamo, i to bez straha da će da se "onečisti". Čim je kročio na tlo Gerase, Isus je u susret dotrčao čovek opsednut demonima, koji se kako nam ga opisuje Matej, divlje i bizarno ponašao - kao da je bio pre životinja negoli čovek. Ovoga su se svi bojali i klonili su ga se, jer je bio mnogo nezgodnog karaktera i ponašanja: živio je u grobovima (isklesanim u stenama), bio potpuno go, i mnogo besan, prgav, nasilan i jak. (Pretpostavljam da mu ni lična higijena nije bila jača strana.) Opravdano, ko se normalan ne bi takvog čoveka klonio i plašio?

Zanimljivo je primetiti da "svinjski grip" osim visoke temperature i balavog nosa je nekima od nas doneo još jednu "bolest": strah od drugih ljudi. A posebno ako oni kašlju i šmrkću, i pored nas izduvavaju nos! Takve odmah

"obeležimo", a onda se diskretno udaljimo od njih radi naše vlastite sigurnosti. Jednostavno, počinjemo nekako drukčije da gledamo ljude oko sebe. Zar ne? Čitao sam, da je u Americi "svinjski grip" postao još jedan argumenat (rasistima) da se mrze meksikanci, jer oni i njihove svinje su krive što su pokrenule ovu strašnu zarazu. Setite se, kada je ova bolest počela da su Ć

je prvo nazvali "meksički grip", a onda "svinjski". No, pošto se izgleda ispostavilo da naziv "svinjski" nekima kvari posao sa svinjetinom (kao onomad sa "ludim kravama" i "ptičijim gripom"), sada ga zovu njegovim tehničkim nazivom "H1N1" ili samo "novi grip".

Svakako da treba paziti i brinuti se za svoje zdravlje, to je tako normalno - bogougodno (Mt. 22:39). No, želim samo skrenuti pažnju na to kako isuviše veliki strah za sebe može da nas dovede do toga da sami sebe stavimo u karantin, izolujemo se i da počnemo na ljude

oko sebe gledati ne kao na svoje bližnje, već kao potencijalnu opasnost po naše vlastito zdravlje.

Kako god, činjenica je da se onog što ne razumemo ili ne poznajemo - plašimo, a ono čega se plašimo smo skloni i da mrzimo. Ovaj zatvoreni krug se ponavlja kroz celu ljudsku istoriju. Jevreji su se bojali Rimljana, koji su im porobili zemlju, bojali su se nečistih pogana. Bojali su se Gerasinaca i njihove nadaleko poznate "strašne maskote" - opsednutog koji živi u grobovima, i valjano isprebija svakog ko mu se nađe na putu. Njihovi strahovi su određivali njihova ponašanja, jer su gospodarili nad njima.

No, nad Isusom nisu. Isusa kao da ništa nije moglo prestrašiti. Možda ćete reći: "Pa, naravno čega bi Sin Božji trebalo da se boji?" Može biti, ali ja mislim da Isus nije strahovao iz sasvim jednog drugog razloga: **On se nije plašio, jer je Njegov pogled na svet i dešavanja u njemu bio mnogo veći i mnogo širi. Isus je na stvari uvek gledao iz perspektive večnosti - odozgo.** Drukčije ne bi ni mi trebalo da sagledavamo stvari, jer ako smo zaista "u Hristu", a Hrist sedi na nebeskom prestolju, onda sagledavanje naših životnih okolnosti iz te perspektive je za jednog hrišćanina normalna stvar (Ef. 2:4-6).

Naša nemogućnost za potpunom zaštitom

Mediji nas neprestano "vaspitavaju" kako da se ponašamo na javnim mestima u ovoj grip epidemiji: Da stavimo ruku na usta kad' kašljemo, da duvamo nos u maramicu, da peremo ruke, držimo rastojanje jedni od drugih, itd... Nema ničeg lošeg u onome čemu nas "uče" kako da se sačuvamo od gripa. No, mora da nam bude jasno da ovo ne može biti naša jedina i naša savršena zaštita (Ps. 127:1). Sve ovo bez vere, bez Isusa, malo vredi, jer pranje ruku i izbegavanje ljudi ne može isterati strah iz našeg srca.

Matej nam govori da su Gerasinci sami nastojali da reše svoj problem sa opsednutim čovekom tako što su ga vezivali, stavljali u lance i verige. No, oni su očigledno hteli da reše svoj problem ali ne i njegov problem. Oni su ovog čoveka hteli da stave iz ropstva u ropstvo, iz mučenja u još veće mučenje. No, nije im to pošlo za rukom, nije im uspelo da kontrolišu svoj

problem, jer bi ovaj čovek nadljudskom snagom kidao lance i oslobađao se a Gerasinci bi opet živeli u strahu, koji bi sada bio još veći zbog njihovog neuspeha.

Kada je Isus stupio na tlo Gerase i dok je gledao kako opsednuti čovek divlje, vrišteći trči prema njemu, Isus nije ustuknuo. Isus nije bio savladan strahom. No, mogu zamisliti Njegove učenike, kako se neki kreću i gledaju gde će se koji sakriti a neke kako trče nazad u čamac.

No, Isus ne pokazuje ni najmanji znak straha pred ovim strašnim čovekom, iz kojeg progovaraju demoni i mole Ga da ih ostavi na miru. Oni znaju da se njihova dominacija nad ovim čovekom završila, i zato mole Isusa za svoj novi dom, da mogu da uđu u svinje. Isus im dozvoljava, a demoni čine da celo to krdo svinja jurne u ponor i podavi se u moru.

Ova demonska taktika je uspela, jer ljudi koji su čuvali ove svinje, su odmah otrčali u grad i ispričali sve o ovom strašnom događaju. Ljudi iz grada su krenuli Isusu u susret i pored Njega zatekli svoju "Gerasinsku maskotu", bivšeg opsednutog čoveka po kome su nadaleko bili čuveni. On je bio obučen, smiren i zdrav. On kao njihov "veliki problem" je bio konačno rešen. Međutim, njihova reakcija na celu ovu sliku je bila takva da su se uplašili, obuzeo ih je veliki strah. Molili su Isusa da napusti njihov kraj. Veoma učtivo i ljubazno oni su Ga oterali od sebe, jer Hrist je za njih bio veoma skup gost, koštao ih je oko 2.000 svinja (Mk. 5:13). Gerasince je zbog onoga šta su videli i izgubili zahvatila panika, koja ih je učinila slepima da vide vrednost i poželjnost Isusa Hrista u svojoj sredini. Verujem da su oni previše gledali preko litice u more, gde su ležale njihove podavljene svinje a tako malo na Isusa i na čudesno isceljenog čoveka, i zbog toga ih je i zahvatio pravi "svinjski strah".

Strah je taj koji nam zamagljuje vidik, on čini da ne vidimo više prave vrednosti kao one prave. Strah čini da budemo sputani da ne možemo učiniti ispravne postupke. Strah parališe našu veru. Strah nas oslepljuje da ne vidimo očiglednu istinu.

To kako živimo drugima govori: "Ko je i kakav je naš Bog?"

Činjenica je da ova epidemija gripa nije ni prva ni poslednja koja će ovaj svet zadesiti. Možemo

sedeti ispred televizora i u svoje glave gurati sve ono šta nam se servira, živeti u strahu i u iščekivanju da nam se desi možda ono najgore ili možemo verovati Isusu i **živeti kao "Isusovi ljudi"** (tj. hrišćani). Ljudi koji jasno vide celu situaciju, jer je gledaju odozgo. Koji vide mogućnost da drugima pomognu, da im služe, da im kažu reč nade. Onima koji su paralizovani "svinjskim strahom", i nemaju Isusa u svome srcu.

Kada je Isus iscelio opsednutog iz Gerase, On mu je naložio: "Vrati se svojoj kući i kazuj šta ti je Bog učinio." Njegovo lično svedočanstvo koje je imao o Bogu je bilo jasno: **Bog je velik, Bog je moćan i Bog je dobar**. Zar to nije pravac kuda bi i naš pogled trebalo da bude okrenut u ovim konfuznim vremenima?

"Dobar je Gospod, grad je u nevolji, i poznaje one koji se uzdaju u Nj." (Naum 1:7 RDK) ◀

ŽIVOT U PUNINI

K. Donat

"Jer ću izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju, izlću Duh svoj na seme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje. I procvetaće kao u travi, kao vrbe pokraj potoka. Ovaj će reći: Ja sam Gospodnji, a onaj će se zvati po imenu Jakovljevom, a drugi će se pisati svojom rukom Gospodnji, i prezivaće se imenom Izrailjevim." (Isaija 44,3-5 RDK)

Žed za životom

"Voda je život" - ove izreke sam se setio jedne sušne godine kada kiša dugo nije padala. Bilo je očigledno da te godine zemlja i bilje pate zbog nedostatka vode. Samo im je nebo moglo pomoći! Samo kiša može da vratiti život u zemlju, a samim tim i u bilje i ljude.

Kao i zemlja u sušnoj godini i učenici Gospodnji su patili pod sličnim nedaćama, jer posle Isusovog vaznesenja na nebo, ostali su poput grupice zbunjenih ljudi. Puni straha, jer su se bojali progonstva sunarodnika. Bili su kao ostavljeni sami sebi, bez žive nade, bez jasne

svrhe života, bez sigurne budućnosti.

Danas, susrećemo mnoge ljude koji ovako žive. Žedni su smisla života i sigurnosti, i ovu žeđ nikako ne mogu ugasiti. Slični su žegom opaljenom polju. I mnoge hrišćanske zajednice su ovakve: bez života i bez nade. Duhovna žeđ je teško stanje i ostavlja teške posledice na duši.

Bog poklanja život

U ovakvom stanju duše pomaže jedino Bog, a Božja poruka glasi: *"Izliću Duh svoj na seme [tj. potomstvo] tvoje"*. Izliti - to znači: Bog će dati svoga Duha u punini, tj. **bez mere**.

Život u Božjem Duhu je život punine. Tako je bilo i u slučaju sa Izraelom. Posle teških "sušnih" dana provedenih u Vavilonu vraća im se život, tako im govori prorok Isaija. Isusovi učenici su doživeli isto, posle izlića Svetoga Duha od malog broja plašljivih učenika nastala je velika Hrišćanska crkva koja je osvojila ceo svet.

Uvek, tamo gde radi i gde je prisutan Božji Duh tu nastaje život. Rekao bih: **novi život, sveži život**. Zajednica u kojoj je prisutna punina Božjeg Duha puna je ideja, novih puteva (nastojanja), sveže radosti, novog poleta. Tako je bilo u danima posle Dana Pedesetnice.

Bog je na praznik Pedesetnice izlio svog Duha. Svi koji su verovali u Isusa kao u svoga Gospoda, primili su ovu silu novog života. Crkva od tada raste i donosi plodove, a da je ova sila još delotvorna to i danas potvrđuju vesti iz sveta. Bog i danas izliva svoga Duha i priključuje nove učenike svojoj Zajednici. Njegovo obećanje još uvek važi: *"Izliću Duh svoj na seme tvoje i blagoslov svoj na tvoje natražje..."*

Zavisnost od Duha

Punina Duha, unutrašnji i spoljašnji rast (blagoslovene promene) se samo tamo pojavljuju gde je Bog, Isus i Sveti Duh mogu slobodno da rade. Dakle, to nije samo prihvatanje Duha, nego je to i potpuna pokornost (poslušnost) tom Duhu, Isusu i Ocu.

Poslednja misao našeg odeljka podseća na vreme ropstva kad su zatočeni Jevreji na ruci

nosili znak svoga gospodara. No, ako mi pripadamo Isusu Hristu, postajemo onda Isusovi svedoci. To znači da ja više ne pripadam sebi, i ne zavisim od drugih ljudi, nego pripadam Bogu i pod Njegovom sam zaštitom. Pripadam onome kome je predata svaka vlast na nebu i na Zemlji (Mt. 28:18). Pripadam Bogu, Isusu Hristu. Živim za Njega, Njemu, i vladam se po Njegovoj volji, živim po Njegovom planu (Gal. 2:20).

U ovom stanju još treba mnogo naučiti, ustvari, "treba umreti sebi" da bi se do njega došlo (Mt. 16:24-25). Treba stalno sazrevati i napredovati u ličnom predanju Bogu, jer je to jedini put duhovnog rasta. Zato treba uvek da imam na umu: **Pripadam onome koji mi je poklonio život**. On je iznad mene i u meni. On je moj Gospod, i moj život postoji samo u prisnosti sa Njime.

Gde je mnogo želje za samostalnošću i samodopadnošću, reč o "samoodricanju", tj. "umiranju sebi", se ne sluša rado. Očigledno da takav stav nije bio jedna od osobina učenika Gospodnjih posle Dana Pedesetnice, i razlog zašto ih je Bog tako silno upotrebljavao.

Dozvolimo sebi da Dan Pedesetnice ne bude samo sećanje na neki tamo davni događaj. Naprotiv, potčinimo svoj život ovom Duhu kojeg smo već primili. Dozvolimo mu da On ovlada nama u potpunosti - celim našim bićem. Tada će naš život biti pohođen bogatstvom Božjih darova, koji će na nas pasti poput kiše, a ova kiša može izazvati prave **bujice probuđenja**, na one koji su oko nas.

Osveženi Duhom Božjim bićemo u stanju ne samo da propovedamo o Isusu nego i da Ga živimo - bićemo nalik Njemu. Božja Reč će u nama postati delotvorna, a molitve odgovorene, Njemu na slavu. ◀

ISUSOVA RADOST

Stjepan Belež

- Stvari koje donose Isusovu radost u naš život.

"Ovo sam vam govorio, da moja radost bude u vama i da se vaša radost ispuni." (Jn. 15:11 EČ)

Šta je "to" o čemu je Isus govorio svojim učenicima, a šta bi nama trebalo darovati Njegovu radost? Šta to donosi Njegovu radost u nas i šta čini da naša radost bude potpuna? Ako želimo da imamo Isusovu radost i potpunost naše lične radosti dobro je videti šta je to "to", a "to" možemo pronaći u 14. i 15. poglavlju evanđelja po Jovanu, i to u govoru koji je On pre te izjave izneo.

1) Pripadnost

"Neka se ne uznemirava vaše srce; verujte u Boga, i verujte u mene. U domu moga Oca ima mnogo stanova; da nije tako, zar bih vam rekao: idem da vam pripremim mesto." (Jn. 14:1-2 EČ)

Zamislite samo koji šok i užas doživljavaju putnici u strane zemlje kada otkriju da je nešto krenulo naopako sa njihovom hotelskom rezervacijom. Dođu u zemlju čiji jezik možda ne govore, u strani grad, a onda čuju: "Oprostite, ali ne postoji rezervacija na vaše ime!" Jedina mogućnost koja im preostaje je da idu u drugi hotel ili da negde privatno traže smeštaj. No, ako lično poznaju vlasnika hotela, dovoljan je samo jedan poziv i sve će biti odmah sređeno.

Imamo obećanje od Stvoritelja, koji je Gospodar nad gospodarima, čija je sva Zemlja i celi svemir. On je obećao da će pripremiti mesto za nas, ali i da će lično doći po nas i odvesti nas k sebi u svoju slavu. Pored toga On nam otkriva put k Nebeskom Ocu. Ako se možda poput jednog od Isusovih učenika pitate: "Kako mogu da znam taj put? Kako doći na njega? Onda Isus isto što je odgovorio njemu govori i vama: "Ja sam put i istina i život; niko ne dolazi k Ocu - sem kroz mene (Jn. 14:5-6 EČ). Isus je put k Ocu. Isus je istina o Ocu i Isus je Očev život.

Želite li doći k Ocu, onda prvo tražite i dođite Isusu. Želite li znati istinu o Bogu, onda gledajte

na Isusa. Želite li život večni, onda verujte u Isusa.

Zar to nije razlog da se radujemo Isusovom radošću i zar to ne čini da naša radost bude potpuna?!

2) Uslišenje molitve

"I što god zaištete u moje ime, to ću učiniti, da se proslavi Otac u Sinu. Ako me što zamolite u moje ime, ja ću učiniti." (Jn. 14:13-14 EČ)

Sve što zatražimo od Njega, u Njegovo ime, biće nam dato. Zašto? Zato što smo mi nešto posebno? Ne, samo je jedan razlog tome, a to je da bi se Otac proslavio kroz Sina - Isusa, a Isus će učiniti sve, odgovoriti na našu molitvu ne bi li se opet Očevo ime proslavilo.

Zar nas to ne ispunjava radošću kada vidimo da je Gospod uslišao neku našu molitvu i da se kroz to Božja slava postala očita u našem životu?

Setite se onog dečaka koji je malo hrane imao pri sebi, pet hlebova i dve ribe (Jn. 6:9). Međutim, kada je to dao u Isusove ruke, (a zar mi ne predajemo naš život, naše bližnje i naše okolnosti u Isusove ruke kada molimo?), i nakon što je Gospod blagoslovio to malo, to neznatno, Bog se proslavio. Zamislite radost tog dečaka, njegov ručak je nahranio mnoštvo. Da sam ja bio na njegovom mestu ja to nikada ne bi zaboravio. Svaki put kada bi jeo ja bi skakao oko stola od radosti, jer bi se setio šta je Isus učinio da bi se proslavilo Očevo ime.

Dođite ka Gospodu sa svojim potrebama, sa svojim problemima i zamolite Ga da On proslavi Oca Nebeskog kroz to. O, verujte mi, to će vas ispuniti Isusovom radošću i vaša će radost biti potpuna.

3) Vršenje Reči Božje i ispunjenje Duhom Svetim

"Ako me ljubite, držaćete moje zapovesti. I ja ću moliti Oca, pa će vam dati drugog pomagača - utešitelja da bude sa vama doveka, Duha istine, koga svet ne može da primi, jer ga ne vidi i ne poznaje; vi ga poznajete, zato što boravi kod vas i biće u vama. Neću vas ostaviti sirotne, doći ću k vama. Još malo i svet me neće više videti, a vi ćete me videti, i živećete zato što ja

živim. U onaj dan ćete saznati da sam ja u svome Ocu, i vi u meni, i ja u vama. Ko ima moje zapovesti i drži ih, taj me ljubi; a ko ljubi mene, toga će ljubiti moj Otac, i ja ću ga ljubiti, i pokazaću mu se... Isus odgovori i reče mu: ako me ko ljubi, držaće moju reč, pa će ga ljubiti moj Otac, i doći ćemo k njemu, i nastanićemo se kod njega." (Jn. 14:15-21, Jn. 14:23)

Ako ljubimo Gospoda Isusa tada ćemo činiti ono što On kaže u Svojoj Reči. Bićemo poslušni u svemu, nećemo tražiti izgovore i razloge (pa čak ni one visokoumne - teološke) da budemo neposlušni, da tražimo "rupu u zakonu". Samo ako smo predani u sleđenju Njega i Njegove Reči. Tada će se moći jasno videti ko smo i koga sledimo, naš život će za druge biti svedočanstvo. Principi koji će određivati način našeg života će biti iz jednostavne poslušnosti prema učenju Isusa Hrista i apostola.

Ta poslušnost Isusovoj zapovesti će nas "osposobiti" da budemo primaoci Očevog obećanja. Duh Sveti je Svet, On je Onaj koji i nas vodi u sve dublje posvećenje k Ocu i sve veće odvojenje od sveta. Što smo više ispunjeni Duhom Božjim, to smo više različiti od ovoga sveta. Tada će naš govor, naše misli, naša dela, i čitava naša ličnost biti odraz Njega.

O, ljubljene vreme je da se ponovo povuče jasna granica između sveta i crkve. Između svetih, a tako nas Reč Božja naziva, i sveta treba biti jasna linija razdvajanja. Svet ne može primiti Duha. I onaj ko želi biti prijatelj svetu postaje neprijatelj Bogu, On ga čak naziva preljubničkom dušom (Jak. 4:4).

Kada su nakon 1525. godine anabaptisti započeli sa propovedanjem evanđelja, oni su imali jasnu poruku, jasan poziv. Za njih nije bilo dovoljno samo da čovek prihvati novu nauku, dogmu. Ne, oni su znali iz Reči Božje da samo nanovorođenje uvodi čoveka u Carstvo Božje. I da nakon ulaska u njega čovek mora živeti kao podanik, dostojno Cara nad carevima. Njihova je poruka bila poruka poziva na pokajanje i nakon toga na predano sleđenje Hrista.

O, koje li radosti za onoga koji ljubi Gospodina, koji živi po Njegovoj Reči, On se može osloniti na obećanje da će mu se Otac i Sin očitovati kroz Duha Svetoga.

4) Prisustvo Tešitelja

"A pomagaču - tešitelj, Duh Sveti koga će Otac poslati u moje ime, on će vas naučiti svemu i podsetiće vas na sve što sam vam rekao." (Jn. 14:26 EČ)

Isus govori učenicima da On odlazi, ali da će doći drugi Tešitelj (Banitelj). To je Duh Sveti koga će Otac poslati u Isusovo ime. Ovaj Tešitelj ili Zastupnik nam neće biti dostupan samo na nekoliko sati mesečno, i nećemo mu morati davati gomilu novaca da bi ga mogli unajmiti. Ne, On će biti u nama i sa nama, On nam je darovan od našeg Nebeskog Oca. Zamislite najbolji i najsposobniji Zastupnik koji je ikada postojao je uvek spreman da nam pomogne. Uz to, taj Zastupnik nije ljubomoran na svoje znanje. Ne, On se raduje da i nas pouči da možemo i mi znati šta je volja Boga Oca. Njemu neće biti teško da nas podseti na Očevu volju, na Njegovu Reč.

Kada sam jednom prilikom radio u jednom staračkom domu na popravljajući radijatorskih ventila, imao sam priliku biti svedok jednog tužnog događaja. Pošto smo imali naša kolica sa alatom i materijalom, ostavljali smo vrata na sobama otvorena, da bi sve teklo brže i tiše, da se ne bi lupalo vratima. U jednoj od soba je živela jedna starica koja je zbog bolesti izgubila pamćenje. Dok smo radili u njenoj sobi ona je izašla na hodnik. Možda nekih 10-tak metara od sobe. I tu se "izgubila", nije se znala vratiti u svoju sobu i stajala je tamo gotovo pred vratima svoje sobe i glasno plakala, jer se izgubila. Ja sam pomislio kako je to tužno. No, još je tužnije kada se deca Božja izgube i zaborave kuda i kome pripadaju - čiji su. O, ispunite svoje lampe uljem i Tešitelj će vas podučiti i setiti vas svega. Onaj koji ima svetlo u sebi se ne može izgubiti, jer ga obasjava jasno svetlo sa visine.

5) Pripadnost Isusu i Njegova punina

"Ja sam pravi čokot, a moj Otac je vinogradar. Svaku lozu na meni - koja ne rađa roda - on uklanja, i čisti svaku koja rađa rod - da više roda donosi. Vi ste već čisti zbog reči koju sam vam govorio. Ostanite u meni i ja ću ostati u vama. Kao što loza ne može da donosi rod sama od sebe - ako ne oстане na čokotu - tako ne možete ni vi, ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, vi ste loze. Ko ostaje u meni, i ja u njemu, taj donosi mnogo roda, jer bez mene ne možete ništa činiti. Ako ko ne ostaje u meni,

toga izbacuju kao lozu i suši se, - nju skupljaju, bacaju u vatru i spaljuju." (Jn. 15,1-6 EČ)

Šta Isus želi reći ovim rečima? Sasvim jednostavno, tu nema nikakve mistike, nikakve sakrivene poruke. Isus nam kaže da je On izvor svemu. U Njemu je život i to je sve što mi trebamo. Nažalost mi se ljudi toliko usredotočimo na stvari da zaboravimo da nam ne trebaju stvari, već On koji nam daje te stvari. Ako ti treba spasenje, traži Spasitelja. Ako nekome treba oslobođenje, neka traži Osloboditelja. Ako je neko bolestan, neka traži Iscelitelja. Isus je sve ono šta mi trebamo. U Njemu je sva punina. Hajde da crpimo iz te punine. Kao što loza ne može opstati ako nije na čokotu, ako nije deo njega, tako ni mi ne možemo živeti i donositi plod ako nismo pripojeni na Njega. I ako imamo Njega, od Njega će doći i sve ono šta trebamo.

Kada je misionar *Bruce Olson* počeo prevoditi Novi zavet na jezik Motilona (pleme indijanaca iz Južne Amerike), suočio se sa poteškoćom u prevođenju reči "vera". Nakon mnogo molitve i razgovora sa Motilonima došao je do zaključka da se vera najbolje opisuje ako je izraze sa "obesiti na". Kao što Motiloni obese svoje mreže za spavanje na noseće grede svojih koliba i tada se u njima opuste i odmaraju. Tako i oni treba da se "obese na Isusa" (što znači verovati mu) da bi mogli biti spašeni. Zar to nije upravo ono šta Isus ovde govori? Ko ostaje "obešen na Njega", što znači u potpunosti ovisan samo o Njemu, taj će doneti mnogo ploda. Bez Njega ne možemo učiniti ništa.

6) Plodnost

"Ako ostanete u meni i moje reči ostanu u vama, išćite što god hoćete, i biće vam. Time se proslavio moj Otac, da donosite mnogo roda i da budete moji učenici." (Jn. 15:7-8 EČ)

Ako ostanemo da "visimo na Isusu", i ako ono što On kaže postane deo nas (ostane u nama) moći ćemo tražiti sve što hoćemo i biće nam. Zar vam se ne čini da je Isus ovde možda prebrz i da je obećao nešto što je nemoguće i možda i opasno? Zamislite, koje obećanje: Da dobijete sve što tražite! Međutim, onaj ko visi na Isusu, i ko je toliko ispunjen Rečju da je ta Reč nedeljivi deo njega samoga neće nikada tražiti ništa što je u suprotnosti sa Božjom voljom.

Kod nas se kaže: "s kim si, takav si". Ako stalno

"visim" sa i na Isusu, ako stalno Njegovu Reč stavljam u sebe ja postajem poput Njega, rađam Njegove plodove. Počinjem da ličim na njega. Zar to nije naš cilj i Božja volja za nas? Da ličimo na Isusa?

Zaključak

"Ovo sam vam govorio, da moja radost bude u vama i da se vaša radost ispuni." (Jn. 15:11 EČ)

To su stvari koje će doneti radost u naš život. Isus nas poziva na radikalno pokajanje. Što znači, priznati svoj greh, zamoliti za oprostjenje i novorođenje. Verom u Boga prihvatiti dar oprostjenja i novog života. No, to nije sve. Isus nas takođe poziva na predano sledbeništvo. To znači novi način života, po novim (moralnim) standardima.

Želite li znati šta je standard novog života? Onda pogledajte u Mateja, poglavlja 5-7. To je Isusov manifest. Manifest Carstva Božijeg. Budimo predani u sleđenju Isusa i u izvršavanju Njegove reči. ◀

Napomena: Još tekstova od Stjepana Beleša, potražite na: <http://sinovi-kraljevstva.sosblog.com/>.

ČETIRI ISTINE

E. C. Hadley

- Četiri istine o spasenju koje svaki hrišćanin treba da zna.

Mnogi vernici su isfrustrirani i depresivni kada posmatraju svoj vlastiti hrišćanski život, a ponekad počnu sumnjati u svoje spasenje zbog tolikog broja učinjenih padova i promašaja. Ovde četiri date istine o spasenju mogu nam biti od pomoći u trenucima kada nam se "vera poljulja".

1. Istina: Oproštenje

Kada smo došli Gospodu Isusu kao grešnici i kada smo Ga prihvatili za svoga ličnog

Spasitelja i Gospoda, Bog nam je oprostio grehe i učinio nas pravednima, i to na temelju prolivene Hristove krvi za nas (Rim. 3:23-26).

Dok je Isus bio razapet na krstu, naši gresi su bili položeni na Njega i On je podneo potpunu kaznu zbog njih. Dakle, ne postoji više osude za grehe za one koji su prihvatili Hrista kao svoga Spasitelja. Svaki greh koji je ušao u naš život je već osuđen i plaćen kaznom, kada je Hrist za nas umro na krstu (Isa. 53:5-6; Jev. 9:28; Jev. 10:12-14).

Možda bi neko na ovo hteo prigovoriti: "Dobro, ako je to istina, to ne čini nikakvu razliku da li i dalje grešimo ili ne." Ne, Hristova smrt je napravila veliku razliku, jer na osnovu ove prve istine možemo uživati u blagodatima sledećih triju istina spasenja.

2. Istina: Nova priroda

Kada smo prihvatili Hrista za svoga Spasitelja, Bog ne da nam je tada oprostio i opravdao nas pred sobom, već nam je i darovao novu (božansku) prirodu. Kroz čin nanovorođenja postali smo deca Božja (1. Pet. 1: 23; Jak. 1:18; 2. Pet. 1:4). Ova nova priroda ljubi Boga a mrzi greh, ona ima želju da živi ne grešeći, a ako zgrešimo ona učini da se osećamo veoma jadno. Ni jedan novorođeni hrišćanin ne može biti istinski srećan kada greši - živi u grehu.

No, neko će zapitati: "Zašto onda ja radim (i dalje) grešne stvari kada imam novu prirodu? Ja to ne želim činiti, ali uprkos svim mojim nastojanjima ja (iznova) ih činim."

Ne samo da imamo novu prirodu koja mrzi greh, već i dalje imamo i staru (grešnu) prirodu koja voli greh. Novi zavet kaže da se unutar nas odvija sukob. Stara priroda želi da čini greh, a nova priroda želi ugoditi Bogu (Rim. 7:14-25).

Pored ovoga, mi posedujemo i savest koja nam govori da je ono što želi nova priroda - ispravno, a ono što želi stara priroda, da je (uvek) pogrešno. Međutim, svi mi često otkrijemo da je stara priroda sa svoji grešnim željama i požudama veoma snažna u vremenima kušnje. Ona nas prosto ponese, zarobi nas i mi počnemo činiti stvari koje naša nova priroda mrzi i koje naša savest optužuje.

Kada se sve završi, onda žalimo i odlučujemo se da nikad više nećemo to uraditi. Međutim,

treba da znamo: da sami nemamo snagu da se odupremo kušnji. Šta onda možemo uraditi? No, tu je i treća istina spasenja, koja nam može pomoći.

3. Istina: Sveti Duh

Kada smo prihvatili Isusa kao svoga Spasitelja i doživeli novorođenje (Jn. 3:3-8), Bog nam je darovao svoga Svetoga Duha, da se nastani u nama - u našem srcu (Ef. 1:13; Gal. 4:6). Sveti Duh u naše srce izliva ljubav Božju, što osećamo kroz uverenje u našoj duši da su nam gresi oprošteni, imamo sigurnost spasenja i imamo mir Hristov. Uopšte, osećamo se drugačije, nosimo unutar sebe neku duboku radost koju ništa ne može pomutiti (Rim. 5:1-15).

Međutim, kada dozvolimo sebi da ponovo "padnemo" u greh, onda Sveti Duh bude ražalošćen, On tuguje, jer nas gubi. On se povlači i mi više ne osećamo onu duboku radost i mir u duši. Sveti Duh je jedno sa Bogom Ocem i Sinom i On mrzi na greh, On je pravedan i svet (Ef. 4:30). Iz tog razloga dokle god smo u grehu ne možemo imati zajedništvo sa Bogom, naš greh nas je odvojio od Njega (Isa. 59:1-2).

Osoba Svetoga Duha nam nije darovana samo da u naše srce utvrdi ljubav Božju, tj. da nam da sigurnost spasenja. On je takođe naš Utešitelj (Jn. 14:16-17), što znači da nam On želi pomoći u našoj ličnoj borbi sa grehom. On nam daje snagu da kažemo "Ne!", našoj staroj prirodi i da pristanemo uz volju Božju, da činimo stvari koje su Bogu Ocu ugodne.

Bog od nas očekuje da živimo u skladu sa željama Svetoga Duha - da ga sledimo - i da se odupremo staroj prirodi: "Po duhu hodite, i želja telesnih ne izvršujte." (Gal. 5:16). To je poput onog događaja kada je apostol Petar hodao po vodi (Mt. 14:28-30). Sve dok se on pouzdavao i gledao na Gospoda Isusa to ga je držalo, davalo mu silu, da hoda po vodi. No, kada je svoju pažnju usresredio na vetar i talase, odmah je počeo da tone - okolnosti su mu naškodile. U našem hrišćanskom iskustvu moramo računati na Gospoda u svakom koraku koji načinimo, da nam na svakom našem koraku On može dati Svoju silu i pomoć svoga Svetoga Duha (Mt. 14:24-31; Jn. 15:4-5), i da znamo Njegovu volju, da je tvorimo (Ef. 2:10).

4. Istina: Zajedništvo

Spasenje nas dovodi u zajedništvo sa Bogom. Postoji radosno osećanje između nas i Boga kao našega Oca i nas kao njegovog deteta. Možemo uživati u slušanju njegovog glasa, onoga šta nam On govori kroz svog Svetoga Duha preko Reči Božje. Osećamo se slobodnima da razgovaramo sa Njime o svemu, o svim našim problemima, poput deteta koje spontano i slobodno traži pomoć od svoga tate, a čini to jer zna da ga tata voli.

Međutim, kada je dete neposlušno, tata je nezadovoljan i zabrinut za svoje dete, i on mora sprovesti disciplinske mere koje bi detetu pomogle u razlikovanju dobra od zla, i koje će ga učiniti mudrijim i zrelijim. Iako otac kažnjava svoje dete, odnos između njega i deteta se nije promenio, samo njihovo radosno zajedništvo je narušeno.

Tako biva i u našem zajedništvu sa nebeskim Avom (Na aramejskom: *Tata*, vidi Rim. 8:15). Kada padnemo u greh mi smo i dalje Njegova deca, i dalje važi istina da je Hrist bio osuđen i za taj naš počinjen greh, i da je on uklonjen - opran krvlju Hristovom. No, zajedništvo sa našim Ocem i sa Sinom je narušeno a Sveti Duh je ražalošćen. Otac će nas ukoriti za našu neposlušnost i možda i kazniti, naročito ako istrajavamo na zlom putu - grehu.

Ako dođemo k njemu i ispovedimo svoj greh, ponizimo se, zbog našeg greha i neposlušnosti, onda možemo dobiti Očevo oprostjenje, kao što je otac oprostio svome detetu koje mu je priznalo i shvatilo svoju grešku. Kroz naše pokajanje od učinjenog greha naše zajedništvo sa Ocem biva obnovljeno i mi opet možemo osetiti slobodu, mir i radost u svom odnosu sa Bogom (1. Jn. 1:9).

Dakle, kada dete Božje sagraši ono nije izgubljeno, jer ga Bog prihvata na temelju učinjene Hristove žrtve za grehe. Takođe, ni njegov odnos sa Bogom nije ukinut, ono je još uvek dete Božje - Bog je njegov Otac. Međutim, njihovo zajedništvo je narušeno - prekinuto, a da bi ono bilo obnovljeno dete Božje mora učiniti priznanje i pokajanje od greha.

Važno je napomenuti opet tu istinu: da istinsko dete Božje nikad ne ostaje u grehu, jer je u njegovoj novoj prirodi to da mrzi greh i da ga on čini nesrećnim. No, ako neko za sebe tvrdi da jeste dete Božje a istrajava u grehu, tj. ne može

ga ostaviti, onda takav u sebi nema nove prirode - nije nanovorođen (1. Jn. 3:6-9).

Postoji jedna važna stvar koju treba da se zna ako želimo negovati blisko zajedništvo sa Bogom, tj. steći Njegovu potpunu naklonost: Moramo tvoriti Njegovu volju. Ukoliko izbegavamo svesno ili nesvesno činiti volju Božju, onda smo svakako za Njega jedno problematično dete Božje. Naša mala spremnost da izvršavamo Božje zapovesti je znak da *Avu* ne ljubimo baš potpuno, celim srcem, već pre "platonski" (Jn. 14:15; 1. Jn. 2:3-5). Apostol Jakov kaže da je "vera bez dela mrtva vera" (Jak. 2:17) a slično bi smo mogli i reći i za ljubav: "ljubav bez poslušnosti je mrtva".

Dete Božje treba tako da živi da konstantno vodi brigu o činjenju volje Božje, da iskoristi svaku priliku koju Otac šalje da bi učinilo neko dobro (Gal. 6:9-10; Jak. 4:17). Ako dozvolimo sebi da te prilike samo prođu pored nas, onda ne gubimo samo priliku već i naklonost (Jn. 13:23), i Božje blagoslove, kako sadašnje tako i buduće - one nebeske nagrade (Mt. 10:41-42; Mk. 9:41; Mt. 7:22-23). ◀

Izvor: Four truths Every Christian Should Know About Salvation, E. C. Hadley. Prafrazirani prevod.

misaone refleksije

DUHOVNE ISKRE

- "Bog izbija kao svetlo iz svake stvari stvorene i svakog života koji se miče. Usamljen kamen na žalu ima oreol Njegovog daha, i obliva ga jutrom i večerom, kao ljubičasti fluid, sjaj sunca koje se ne vidi. On je kao toplina u dahu svega što živi. On je gluv za sate koji izbijaju i cepaju vreme na param-parčad, i On je slep za dan i noć i sve promene vremena. On je kao miran sjaj i velika tišina u kojoj se čuje glas koji Ga negira. On tako dobro čuti da se već pomišlja da Ga nema... A On je mirno srce svih atoma." (Ivo Andrić)

- "Pokušaj zaista živeti i ljubiti. Tako kako sada živiš, živiš odvojeno od života i od sebe. Nemoj

se zadovoljiti samo korektnim životom! U tebi živi velika čežnja za životom i ljubavlju, veruj svojoj čežnji! Prepusti se životu, prepusti se ljudima, ljubi ih celim srcem! I ljubi Boga svim srcem, ljubi ga svojim telom i svojom strašću! Ne miruj dok potpuno ne pređeš u Boga i ne postaneš jedno sa Njim!" (Anselm Gruen)

- 1) "Kad ne bi bilo Boga, ne bi bilo ni ateista."
- 2) "Biblija nam kaže da ljubimo svoje bližnje i da ljubimo svoje neprijatelje; verovatno zato što su to uglavnom iste osobe." (G. K. Chesterton)

NAPREDUJ

Shelly Hendry

Radi onih čiji su životi spojeni sa tobom.
Čija srca žele da vide pravu veru.
Radi onih koji bi se spotakli, ako bi ti pao.
Ostani veran nebeskom zvanju.

Kada strahovi žele da te vrata natrag
Kada ti najviše nedostaje hrabrosti
Podigni pogled prema svom Kralju.
I tvoje srce će moći da zapeva.

Napreduj radi njihove koristi
Ohrabruj se svojim Bogom.
Jer iako te borba tišti
Tvoja istrajnost osvaja krunu.

Budi dakle veran zbog onih koje voliš;
Predaj svoje srce Bogu na visini;
I nikada ne uzvraćaj pogled na dugu noć
Već gledaj u Hrista i samo napreduj!

Smešna strana...

RELIGIJA U PRAKSI

U jednoj firmi su radili ateista i vernik, i znali su veoma često zadirkivati jedan drugoga zbog svojih ubeđenja. Jednog dana je ateista pozadi na auto vernika zalepio nalepnicu sa rečima: "Religija je za glupe!"

Na kraju radnog vremena, dok su svi zaposleni išli na parking ka svojim automobilima, ateista se zadovoljno smeškao očekujući da vidi

reakciju vernika kada ugleda nalepnicu na svojim kolima.

Kada je vernik došao do svojih kola i kada je zapazio nalepnicu, prvo je pokušao da je odlepi. No, pošto to nije išlo, otvorio je svoju tašnu i iz nje izvadio debeli flomaster, a zatim njime ispod nalepnice: "Religija je za glupe!"
lepo napisao: "Da ih učini pametne!"

ZAPOVESTI

Učiteljica nedeljne škole objašnjava deci Deset Božjih zapovesti. Nakon što ih je sve predstavila i objasnila, pozvala je decu na učešće u diskusiju, pitanjem: "Šta mislite, koja od ovih zapovesti, nas uči kako da se ophodimo prema bratu ili sestri?"

Bez imalo kolebanja jedan dečak glasno odgovori: "Ne ubij!"

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>